

Supliment săptăminal al cotidianului curierul național
**POP
&S**
★ pop rock'n sport

Demarează marele circ ★ Rock '91 (impresii
Scorpions - interviu ★ Flash news ★
'91 ★ Al Pacino ★ Turneul primăverii ★
★ The Doors Cannes '91 (concluzii)
Demarează marele circ ★ Rock '91
Scorpions - interviu ★ Flash news ★
Cannes '91 (concluzii) ★
The Doors Al Pacino ★
★ Demarează marele circ ★
★

Phoenix

ieri și azi

anul I,
nr. 21
1991

de toate

● Aflăm de la un mai vechi colaborator al publicațiilor muzicale, Dan Atanasiu că în perioada 1 iulie - 1 septembrie la popasul Mamaia se va organiza „Festivalul de muzică rock Mamaia '91”. Firmele care și-au propus să ofere publicului de pe litoral o compensație la „mutarea” tradiționalului concurs al muzicii pop (ușoare) la București, se numesc Alien Into Another Dimension și Rosa Route SRL. Numele sună a Occident, dar deocamdată nu știu care este originea lor. Importanță este frumoasa inițiativă. Regulamentul de desfășurare s-a anunțat la radio în programul „Radio in blue-jeans”. O vom face și noi după ce ne parvin amănunțele necesare. Cei care doresc să afle mai mult și au

Anunț extrem de important

Redacția NU răspunde de conținutul materialelor primite de la colaboratori!
După acest număr al revistei textele primite nu se mai inapoiază.
RĂSPUNDEM de absolut toate greșelile de corectură și tipar (sperăm tot mai puțin de azi încolo!).
Se pot face ABONAMENTUL până la 15 ale fiecărei luni la toate oficiile poștale!

RED.

mai au răbdare, se pot adresa la telefonul 16.79.24. Cazarea, masa și transportul solistilor și formațiilor vor fi asigurate de către organizatori, iar premiile acordate sunt proiectate într-o valoare foarte tentantă: 175.000 lei!!! Revenim cu amănunte dacă va mai fi cazul. ● Cine a furnizat muzica pentru reclamele firmei Levi's Strauss (501) de-a lungul anilor? Iată o listă întocmită de Mike Preston și publicată în N.M.E. 1. „Romeo And Juliet Op. 64” - Prokofiev (Philadelphia Orchestra). 2. I Heard It Through The Grapevine - Marvin Gaye. 3. Wonderful World - Sam Cooke. 4. Stand By Me - Ben E. King. 5. When A Man Loves A Woman Percy Sledge. 6. C' Mon Everybody - Eddie Cochran. 7. Mannish Boy - Muddy Waters. 8. Be My Baby - The Ronettes. 9. Ain't Nobody Home - B.B. King. 10. Can't Get Enough - Bad Company. 11. The Joker - The Steve Miller Band. 12. Should I Stay Or Should I Go - The Clash. Firma de blugi a avut parte sau și-a ales o listă de lux! Merită ascultate toate melodiile nu neapărat cu gîndul la Levi Strauss! ● S-ar pă-

POP
Rock'n Sport
Supliment editat de „Presa liberă” în asociere cu cotidianul societății „Curierul național”
Regia Imprimeriilor Naționale - Imprimeria „Coresi” București

ADUNATE

rea că GEORGE MICHAEL își va înființa o casă de discuri proprie după cum semnalează New York Post. Se va numi Hard Back Records și ideea i-a venit după ce a constatat succesul lui Boy George cu firma More Protein. Seful noului proiect va fi vărul lui George, Andros Georgiou. Deocamdată muzica proprie o va difuza prin casa Epic în spiritul contractului semnat pe lungă durată. ● Billy Joel a fost informat de către autoritățile mexicane că cele 2,5 milioane de dolari cîștigați în urma concertelor din Mexico City, vor trebui să fie cheltuite în țara respectivă! Joacă tare lumea pe acolo! ● PRINCE pregătește albumul „Diamonds And Pearls” pentru lansarea căruia s-a gândit la o serie de video-clipuri rezizate de Spike Lee, Lisa Bonet și Kate Bush. Între timp compune și produce pentru alți artiști ca Paula Abdul, Miles Davis, Patti LaBelle și Ingrid Chavez (partenera din Graffiti Bridge).

● Apariția rapidă în partea superioară a topului american a lui Michael Bolton anunța o schimbare de orientare la „Billboard”, revista care realizează centralizarea datelor necesare pentru clasamente. Calculul se face acum prin culegerea cifrelor de vânzare din magazinele afiliate și nu în baza rapoartelor săptămânale primite de la magazine la ansamblul lor, care își anunțau lista cu produsele cele mai bine comercializate. Puterea muzicii country s-a demonstrat imediat după schimbarea sistemului. Garth Brooks a ajuns în top al albumului său pe locul 4. ● Continuă lupta dintre susținătorii cenzurii, oponenții muzicii rock, dar mai ales influența organizației creștine PMRC (Parents Music Resource Center) și trupele care doresc, firesc, să fie lăsate în pace. Recent Ozzy Osbourne a fost cel acuzat că ar fi provocat moartea unui tânăr de 16 ani prin mesaje subliminale continute într-un cântec de-al său. Familia din Georgia susținea că fiul lor și-a pus capăt zilelor după ce a ascultat îndelung „Suicide Solution” de pe albumul „Blizzard Of Oz”. Asta s-a întâmplat în 1986. Familia Fitzgerald cerea 9 milioane de \$ ca despăgubiri, dar judecătorul federal Duross Fitzpatrick a respins acuzația ca nefondată. Este al doilea caz, cînd organismele sus-amintite esuează în fața muzicienilor rock. Probabil vă amintiți de Rob Halford de la Judas Priest care a cîntat în instanță de mai multe ori piesele grupului, pentru a demonstra că textele lor nu conțin „mesaje ascunse care in-

O datorie pentru fanii lui Billy Idol

deamnă la suicid”. Lupta continuă pentru că alte plângeri vizează rappa-ul și grupul Guns'N' Roses pentru texte „rasiste” și „sexuale”. Unii reprezentanți ai bisericii merg pînă la a susține că tot ce este rock face parte dintr-o „conspirație satanică”! Spre bucuria iubitorilor muzicii, oamenii justiției nu iau în serios aceste idei, cel puțin bizare. ● Monika Dannemann, ultima prietenă a lui Jimi Hendrix l-a dat în judecată pe Noel Redding și pe scriitorul David Henderson, ambii autori ai unor biografii Hendrix în care s-ar afirma că ea este răspunzătoare de moartea lui Jimi care locuia în apartamentul ei în 1970. ● Piesa de top „The Whole Of The Moon” a grupului Waterboys a fost lansată inițial în 1985 cînd a ajuns pe locul 26, dar a coborît rapid cînd Mike Scott a refuzat să apară în emisiunea „Top Of The Pops”. Albumul de acum conține melodii din perioada 1981-1990. Se preconizează un nou contract cu o casă de

discuri. În „Hit Parader” din această lună o știre care le contrazice pe altele (nimic nou sub soare pentru că nici presa muzicală nu-i scutită de acest fenomen). Discurile Guns'N'Roses anunțate de n ori ca fiind gata nu pot ajunge pe piață decît la toamnă! Un purtător de cuvînt al casei de discuri afirmă că „eram convinși că totul e pregătit pentru lansare, dar am aflat că doar trei piese sînt integral lucrate”. Nu este exclus ca bateristul Steven Adler să revină în grup. Între timp poate mai aflăm cite ceva sau ne trezim pur și simplu cu discul dublu în casă! ● NEW JACK CITY este un film politist extrem de dur, o vinătoare prelungită într-o junglă urbană de loc ospitalieră. Un scenariu de mare actualitate. Apare pe ecran Ice T în rolul unui politist de culoare, următorul unui mare traficant din New York (Wesley Snipes). Apar o serie de rapperi în acest film, de la Queen Latifah la Flavour Flav, Guy, Troop, Levert, Keith Sweat, 2 Live Crew care-și joacă propriile roluri. 5 piese din coloana sonoră au și intrat în topul american. Succesul filmului are și aspecte negative: peste 12 morți și cîteva sute de răniți la cozile de la intrare în sălile de cinema între rapperii enervati și „găști” rivale (din revista BEST, iunie 1991). ● Deși animozitatea dintre Jon Bon Jovi și Richie Sambora n-a dispărut total, se pare că grupul va înregistra un nou album spre sfîrșitul anului. Dacă, totuși discul solo al lui Sambora va avea succes, se poate anticipa o retragere din grup a acestuia. ● Despre filmul „The Doors” n-am scris mai nimic la pagina rezervată grupului (A-Z), dar merită să facem cîteva precizări interesante. Alegerea lui Val Kilmer pentru rolul principal n-a fost contestată de nimeni, actorul intrînd perfect în pielea personajului. Kilmer declară printre altele că Jim Morrison ar fi trăit mai mult dacă n-ar fi purtat pantalonii aceia de piele atît de strîmți. Billy Idol joacă rolul lui „Cat” unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Jim. Anunțul lui Jim s-a fost încîntat de alegerea actorilor pentru celelalte roluri (Frank Whaley, Kevin Dillon, Kyle MacLachlan). ● Timp de 4 editii ale emisiunii Rock Panorama de marti (la două săptămîni) vom vedea imagini selectate de la „ROCK '91” ne asigură Mihai Godoroja, unul dintre realizatori. Pe 22 și 29 vom avea reluarea CONCERTULUI PHOENIX iar în pregătire se află un scurt-metraj cu grupul timișorean Survolaj. Vești bune de la Televiziune!

A.P.

CE SĂ FACEM DE AICI ÎNCOLO?

1. Cum ai repartiza paginile (cele 12 de acum) între cele 3 domenii: a. pop-rock ...%; b. video-film ...%; c. sport ...%?
2. Ce rubrici noi ai dori să introducem și la care să renunțăm?
3. Cum să folosim prima pagină: a. ca pînă acum; b. imagini mai multe și texte?
4. Cîte numere din P.R.&S ai citit din cele 20 și care ți-a plăcut mai mult (a. conținut, b. grafică)?
5. Cîți prieteni (cunoștințe) citești acest supliment? Cu cît mai rapid ne răspunzi cu atît mai mult ne ajută în intențiile noastre de a îmbunătăți calitatea suplimentului. Răspunsurile vor fi sintetizate în cifre, iar sugestiile inedite publicate. MULȚUMIM ANTICIPAT!

RED.

DE REȚINUT CÎND S-AU NĂSCUT

19 iunie „SPANKY” McFARLANE (SPANKY & „GUR GANG, solist vocal), 49 ani; ANN WILSON (HEART, solist vocal), 41 de ani; LARRY DUNN (EARTH, WIND & FIRE, keyboard), 38 de ani; 20 iunie CHET ATKINS, (67); BILLY GUY (COASTERS), 55 de ani; BRIAN WILSON (BEACH BOYS, keyboard și bas), 49 de ani; ALAN LONGMUIR (BAY CITY ROLLERS, chitară bas), 38 de ani; 21 iunie O.C. SMITH (49); RAY DAVIS (KINKS, chitară), 47 de ani; JOEY KRAMER (AEROSMITH, tobe), 41 de ani; 22 iunie KRIS KRISTOFFERSON (55); PETER ASHER (PE-

TER & GORDON), 47 de ani; HOWARD KAYLAN (TURTLES/MOTHERS of INVENTION, solist vocal), 44 de ani; TODD RUNDGREN (43); 23 iunie JUNE CARTER (62); 24 iunie MICK FLEETWOOD (JOHN MAYALL'S BLUES-BREAKERS/FLEETWOOD „MAC tobe și producție), 49 de ani; JEFF BECK (YARDBIRDS/JEFF BECK GROUP, chitară), 47 de ani; CHRIS WOOD (TRAFFIC, saxofon), 47 de ani; COLIN BLUNSTONE (ZOMBIES, solist vocal și chitară), 46 de ani; 25 iunie CARLY SIMON (46); IAN McDONALD (KING CRISMON/FOREIGNER, chitară), 45

de ani; CLINT WARWICK (MOODY BLUES, bas) 42 de ani; 26 iunie „BIG BILL” BROONZY (98); LARRY TAYLOR (CANNED HEAT, bas), 42 de ani; 28 iunie LESTER FLATT (77); DAVE KNIGHTS (PROCOL HARUM, bas), de 46 de ani; 29 iunie LITTLE EVA (BOYD), 47 de ani; IAN PAICE (DEEP PURPLE, tobe), 43 de ani; 30 iunie LENA HORNE (74); DAVE VAN RONK (65); FLORENCE BALLARD (SUPREMES), 48 de ani; ANDREW SCOOT (SWEET, chitară), 42 de ani
SILA V.

Repere din programul TV

14-20 iunie

VINERI 14 Iunie

Programul 1 - ora 0,25 - Jazz-Fan. Concertul quartetului condus de pianistul Mal Woldron la Clubul de jazz „Village Vanguard”.
Programul 2 - ora 19.00 - Campionatele internaționale de atletism ale României; ora 22.35 SUPER CHANNEL: Clipuri cu Cinderella, The Silencers, Wilson Phillips.

SIMBĂȚĂ 15 Iunie

Programul 2, ora 21.20 - SUPER CHANNEL: Blue Night - magazin muzical cu David Lee Roth, Millie Vanilli, Michel Ribettes, Technotronic, Madonna; ora 22.35 SUPER CHANNEL: Clipuri cu Warrant, Happy Mondays, The Mock Turtles, Roxette.

DUMINICĂ 16 Iunie

Programul 2, ora 16.30 - TV5 EUROPE. Sacré Soirée - Spectacol de varietăți prezentat de Jean-Pierre Foucault. În cuprins: dansuri moderne, secvență din filmul „Gewin”, solistul Hugues Aufray, dresuri de cai, formația „Niagara”, atleti japonezi „Sumo”, Can-Can, secvențe de film cu Richard Berry, formația muzicală: „Des vagabonds”, vals de Strauss dansat de o trupă de balet.

Programul 2 ora 22.30 - SUPER CHANNEL. Clipuri cu artiștii Vari, The High, The Chimes.

LUNI 17 Iunie

Programul 1 ora 14.20 - WORLDNET: Fauna Americii - documentar Austin City Limits - muzică country interpretată de K.T. Oslin.

Programul 2, ora 22.50 - SUPER CHANNEL. Clipuri cu The Triplets, Julie Cruise, Living Colour; CANAL FRANCE INTERNATIONAL - cifre și litere.

Programul 2, ora 22.35 - SUPER CHANNEL. Clipuri cu The Eurythmics, Rolling Stones, Happy Mondays, Kristen Vigard.

MARTI 18 Iunie

Programul 2, orele 20.00 - TV5 EUROPE: Hit NRJ - top muzical cu participarea formațiilor și interpretilor: Banderas, R.E.M., Les Inconnus, The Doors, Jil Caplan, Whitney Houston, Nomad, Les New Kids, Mylene Farmer; TV5 EUROPE: Du côté de chez Fred, Renumitul realizator TV Frédéric Mitterand și invitații săi: Franco Maria Ricci, Nicolas Boukrief, Jean Marie Colombany, Sophie Marceau.

Programul 2, ora 22.35 - SUPER CHANNEL: Clipuri cu Paul Brady, Gino, Vanelli, Warrant, Dana Dawson.

MIERCURI 19 Iunie

Programul 1 ora 10.20 - SUPER CHANNEL. Mix - Program de video-clipuri, publicitate și informații. Transmisiune directă.

Programul 2, ora 19.40 - TV5 EUROPE. Guadelupa - documentar; SUPER CHANNEL. Blue Night cu rubrică specială consacrată compozitorului și interpretului Paul McCartney; SUPER CHANNEL: Cannes Jazz '89 cu formațiile Ben Gidran și Billy Cobham; ora 22.35 - SUPER CHANNEL: Cannes Jazz '89 (continuare).

JOI 20 Iunie

Programul 1, ora 10.20 - SUPER CHANNEL. Mix. Program non-stop de clipuri; publicitate și informații. Transmisiune directă.

Programul 2, ora 22.35 - SUPER CHANNEL. Clipuri cu The Eurythmics, Dread Zeppelin, Mike Oldfield, Quartz, Robert Palmer.

ROMEO BRĂDEANU

Cher

de toate

ROCK' 91

Așteptare înfrigurată. În sfârșit 1 iunie. Rock '91 = Woodstock '69. Soare înșelător. Fluviu uman șerpuind prin Parcul Tineretului.

Gong! Ora 16! Punctual, Florian Pittiș demarează show-ul.

Kripton-curajoși! Nu plouă! Ura! Dumnezeu ține cu noi!

Public eterogen: rock-eri, punk-eri, hippies, bros-eri, depecheri, oameni. Fete cu flori în păr!

Sticle pline / goale. Corturi, pături, plase cu provizii-umbrele. Deci plouă. Nu-i nimic. Nu plecăm!

Activități multiple: plimbări, discuții, cărți (bridge? poker?), săruturi. Și muzica?...

Aglomerare mare pe scenă. Unii vin, alții pleacă. Intre ei Moțu. Cu parasolar. Și cu anunțuri. Pline de umor... „Bobu este așteptat la cort de mama lui că i-a născut nevasta gemeni”. „Găsit papiotă ață albă de cusut...”.

Veselie mare. Se citește suplimentul „Rock '91”. Oare cei vizitați s-ar veseli la fel? Eh, riscuri de star rock!

Vai! O gorilă închisă-n cușcă

în mijlocul terenului. Urlă!.. Eroare. E doar un tinăr c-o sticlă...

Pe scenă — muzica. Pardon — oameni. În fața scenei indiferență?

Trupele din Franța n-au convins nici măcar cit cele autohtone (considerate slabe)

Secvențe

18.12. Curcubeul e cu noi! Cargo ne prezintă vechiul hit „Internaționala”. Rescriu: „Hai la show-ul cel mare / Rock cu rock să ne unim!”

Avanpremieră promițătoare: Baniciu & Covaci.

Atmosfera e incinsă. Lumea pleacă. Spre metrou. Rămân împătimitii. „Adevărații”. Cuprinși de „extazul rock” combinat cu C₂H₅OHⁿ%. Dar se simt bine. Deci, e bine. Liniște. Poliștii fericiți: „N-au fost evenimente”.

Și-a fost ziua întâi. Ziua a doua, zisă „cea mare”.

Dimineața: „Sșst! Se doar-me!” Mai liziu cu forțe noi se reîncepe.

Apoi, în pauză, se face plajă și se așteaptă.

Phoenix au apărut! (Dumnezeule, sint chiar ei!) Fac probe de sunet. Fiecare mișcare le este urmărită cu cea mai mare atenție. Remember Ravi Shankar: „Dacă v-a plăcut atât de mult acordajul, sper c-o să vă placă și ce-o să vă cînt!”

Așteptăm, sperăm, visăm. Puls maxim, suflete la gură. Spectacolul anunțat inițial pentru ora 20.00 este amînat pentru 21.00 și înlînzit pînă la 22.00. De ce?

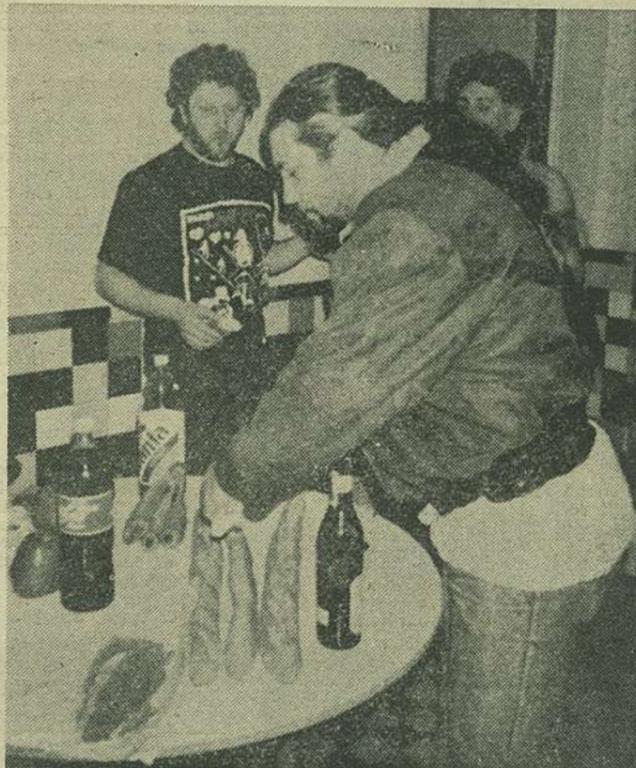
Începe Mircea Florian. Interesant. Mulți nu-l recunosc. („Tipul ăla-n costum o fi impresarul?”)

Apoi Phoenix. Delir și... Lumea pleacă. Spre metrou. „E tîrziu, de-asta plecăm. Nu că nu ne-ar place!”

Parcă lipsește ceva...

ANCA LUFES

* C₂H₅OH — alcool etilic

Phoenix acasă la masă (Kappl, Covaci, Lipan)

Un zeu vulnerabil

Două minute după ieșirea din scenă a grupului Compact C.

Rep.: „Paul Csucsli, ai afirmat mai înainte că va apărea un al treilea disc, ce se va numi Compact 3. Deci nu B sau C, ci pur și simplu Compact 3.”

P.C.: „Discul nostru o să apară curînd, înregistrările sînt terminate. Din păcate, n-am putut să prezentăm în acest concert decît o singură melodie.”

Rep.: „Inregistrările le-ați făcut la Electrecord?”

P.C.: „Nu. Intr-un studio din Cluj.”

Rep.: Totuși, nu ai spus Compact C.”

P.C.: „Nu cred că era necesar.”

Rep.: „Cei de la Compact B cred.”

P.C.: (Ion ciudat și puțin nervos). Eu am rămas în relații foarte bune, cu ambele formații așa că, pentru mine, noi sîntem Compact, ei sînt Compact. E foarte bine.”

Rep.: „Cum ai simțit impactul cu publicul în această seară?”

P.C.: „Minunat. Păcat că a durat așa puțin.”

Rep.: „De ce nu ai lăsat pauze între piese?”

P.C.: „Vroiam să prezint tot discul, dar am avut niște probleme tehnice de netrecut.”

Am căutat jumătate de oră pămînt tare, apoi lui Costi Cămărășan i s-a rupt o coardă și dura prea mult s-o schimbe. Noi sîntem acum într-un lung turneu, iar toate problemele s-au adunat în seara aceasta.”

Rep.: „Cînd te-ai reintors în România?”

P.C.: „5 noiembrie 1990.”

Rep.: „Din ce motive te-ai întors din SUA?”

P.C.: Toată lumea înțelege greșit! Eu am să mă întorc din nou acolo. Acum sînt așa, într-un du-te vino.

Rep.: „În aceste condiții Compact C va mai exista?”

P.C.: „Sigur că da! Eu le-

am lăsat materialul, pe care pot să-l folosească cum vor.”

Rep.: „Cu ce te ocupi la New York?”

P.C.: „Sînt un fel de C.T.C. Ist iar în timpul liber mă duc la concerte.”

Rep.: „La ce te-ai gîndit cînd ai intitulat discul PRO-FETUL?”

P.C.: „La ce te-ai gîndit și tu, La Nostradamus.”

Rep.: „Se pare că Nostradamus este foarte la modă acum, după izbucnirea războiului din Golf.”

P.C.: „Să vedem în 1994, dacă este adevărat ce a prezis.”

Rep.: „La război te referi?”

P.C.: „Da, în Occident se vorbea despre Nostradamus, deoarece nu a greșit niciodată pînă acum. De ce ar face-o în 1994?”

Rep.: „Ce crezi că ar fi spus Nostradamus despre Compact?”

P.C.: (ride) „Nu despre grupul Compact, ci despre ce se întîmplă aici în această seară. Ar fi spus că este un lucru minunat.”

Rep.: „Și despre P.C.?”

P.C.: „Nu știu, nu cred c-am intrat în sfera lui de preocupări.”

Rep.: „Și dacă ai fi intrat?”

P.C.: „Nu știu, sînt un tip credincios. Nu știu dacă este bine să trimbîțezi pe toate gardurile dar eu sînt.”

Rep.: „Atunci cînd intri în scenă, nu o dată, am remarcat că ești o prezență de-a dreptul diavolească. Asta în sensul scenic. Imbrăcăminte neagră, gesturi...”

P.C.: „Mai multă lume mi-a spus că eu sînt unul pe scenă și altul în viață.”

Rep.: „Ți-ai compus special o personalitate pentru scenă?”

P.C.: „Nu, niciodată. Și nu-mi mai povesti de lucrul acesta, căci nu vreau să-mi intre în minte.”

Rep.: „Ești chiar atît de ușor de influențat?”

P.C.: „Sînt foarte ușor de influențat.”

DIANA SINGER

Sub semnul rock, sub semnul Phoenix

Ce mai poți spune atunci cînd te afli în fața unui lucru la care ai visat ani întregi, pe care nu-l mai credea realizabil... poate răspunsul îl dă, lumina din ochii tăi.

Acest dublu eveniment, cel mai mare festival rock desfășurat în aer liber legat cu revenirea legendarilor Phoenix a adunat pe cîmpul de la Palatul Copiilor, în fața unei mari scene construite acum, cîteva generații de iubitori de rock ce s-au deplasat din toată țara ca să poată vedea și auzi evenimentul. Pornit sub stîndardul nonviolentei flowerpower și al înțelegerii între oameni prin muzică, concertul a adunat fani cu păr lung și flori în păr, tineri împătimiti de această artă născută în a doua jumătate a secolului XX, purtînd tricouri cu nume metalice, lanțuri, medaloane pe piept, fiind cu toții pregătiți în a prinde pulsul timpului.

Pe scenă s-au perindat cîteva zeci de formații, dintre care am reținut cîteva repere: Formația Cargo din Timișoara a cîntat, ca de obicei cu profesionalism, demonstrînd că filonul rock bănațean, netrădîndu-și rădăcinile, a evoluat. Totodată, au ară-

tat clar că arta lor este implicată și social.

Grupul Celelalte Cuvinte — un alt moment important al festivalului. Pornit acum cîteva ani buni, precum continuatori al sound-ului Phoenix și al unui filon rock național de substanță, a „cotit” spre speed, thrash dar surprinzător de bine legat de stilul care i-a făcut celebri. Aceste două părți se balansează și se întrepătrund în muzica lor incit cred că ar putea fi un posibil răspuns la întrebarea: „Încotro rock-ul românesc?”

Iris a sunat ca un pariu făcut și cîștigat cu brio, între „bătrîni” hardiști și publicul cel tînr, că trupa nu și-a pierdut suflul. Muzica lor a dat acea bucurie simplă și umană care te face să strigi, să sar și să te simți fericit că te afli la concert. Au urmat alte și alte nume, cîteva din Franța, unul din Moldova de peste Prut, fiecare aducînd originalitatea și măsura talentului său.

Sărbătoarea mult așteptată a fost prilejuită de renașterea (a cita oară) grupului Phoenix.

Cei care acum 15 ani dispăreau din viața noastră lăsîndu-ne spre amintire și pomenire

cîteva discuri, excepționale desigur, au pășit pe scena de lemn a festivalului ca să cînte lucruri vechi și noi și să reînnoade astfel cîteva felii de timp. Semnalul fusese dat cu o seară înainte prin apariția în duo plus chitări a lui Nicu Covaci și Mircea Baniciu.

De data aceasta, în formula în care cîntă dincolo, cu inimosul toboșar Tăndărică sau Ovidiu Lipan, două ex-Catene și un violonist german plus Baniciu, au strălucit timp de o oră jumătate. Nu mai contează că instalația de sunet nu a funcționat cum trebuie sau că partiturile soliste nu se îmbinau cîteodată perfect cu refrenul. Important rămîne faptul în sine, Phoenix a concertat la București și a ridicat o speranță în inima noastră. Un mit nu se privește cu lupa și nici într-o singură seară. Pasărea Phoenix a renăscut din cenusa ei și odată cu ea și noi toți cei împătimiti de ROCK.

LIVIU ZAMORA

Toți avem planuri de viitor

Rep.: „Dixi Krauser cum te simți din nou acasă?”

D.K.: „Bine.”

Rep.: „Cum ți se pare atmosfera din seara asta?”

D.K.: „Extraordinară” (rîzînd).

Rep.: „Cum găsești rockul românesc?”

D.K.: „Eu l-am găsit, pot spune, în ordine. Numai din păcate nu aude nimeni de el.”

Rep.: „Să sperăm să se audă din acest moment. Despre Dixi Krauser și Progresiv ce ai putea să ne spui?”

D.K.: „Progresiv? N-am treabă cu Progresiv.”

Rep.: „Atunci care ar fi planurile de viitor, ca să nu mai vorbim de trecut?”

D.K.: „Toți avem planuri de viitor.”

DIANA SINGER

Pro și contra... culese din public

ROCK '91 la patru ore de la start. Încep să se contureze primele impresii ale publicului. Părerii pro și contra. Trei studenți de la Politehnică nu prea sînt incințați de organizare, pentru că, spun ei:

1. Ar fi trebuit să existe mai multe scene.

2. Ne-am fi așteptat la mai multă lume. I-o fi speriat ploaia sau zvonul că o să jasă cu bătaie. Poate mai vin de acum încolo.

3. Sînt prea puține puncte de desfășurare a răcoritoarelor și a altor produse. Poate mine își vor face apariția particularii și deci se va rezolva și problema statului la coadă. Oricum este important că, în sfîrșit, s-a organizat și la noi un asemenea festival. Și, mai ales, este exce-

lent că el se desfășoară în București, căci orașele de provincie au mai avut parte în ultima perioadă de concerte rock. Bucureștii mai puțin.”

— Ce formație v-a plăcut, pînă acum?

— Cargo. Așteptăm cu nerăbdare Celelalte Cuvinte și Survolaj, care place din ce în ce mai mult.

Atmosfera excelentă! Sînt mulți tineri, foarte mulți cu chipurile vopsite în fel și chip, cu lanțuri la gît, cu fel de fel de alte accesorii. Pînă acum nici un eveniment deosebit. Oricum Poliția este... cu noi.

— Vă place concertul? I-am întrebât pe un polișt care păzea accesul spre scenă. Nu a vrut să-mi spună decît că-l cheamă Florin.

— Da. Ascult cu plăcere concertul. Nu sînt un fan al genului, dar îmi place rockul. De regulă, lumea ne crede niște oameni lipsiți de scrupule, de sentimente, de cultură, niște... „diavoli” care-i urmărim pe tineri și nu înțelegem nimic.

Eu îi admir pe toți tinerii care sînt în această seară aici pentru că știu să-și trăiască viața. Concertul este o experiență și pentru ei și pentru mine. La noi, nu s-a mai organizat așa ceva.

Ei, să nu credeți că toată poliția română este îndrăgostită de rock. Au fost și voci dintre poliștii care au mărturisit că se plictisesc, că e multă gălăgie, dar... vorba unuia dintre ei: „E sarcină de serviciu și o îndeplinesc ca atare. Mă

bucur că nu au fost probleme deosebite.”

Fiecare se bucură în felul lui. De! Unii mai mult, alții mai puțin... Două eleve au voie (din partea părinților) să se bucure doar pînă la ora 23.00,

pînă la focul de artificii. Tot e ceva. „Păcat, ne-au spus fețele, că, întotdeauna, ce-i mai bun se lasă la sfîrșit. Ne-a plăcut cum au cîntat cei de la Cargo, dar ne-am fi dorit să ascultăm Irisul. Poate altă dată.”

ORLANDA DELADI

(Va urma)

Ne-am propus să zăbovim mai multe săptămîni la evenimentul anului (deocîndată). Mai multe opinii, interviuri cu participanți, cu spectatori, realizate de un mare număr de colaboratori ai revistei. În numărul viitor vom încerca să punctăm și comentariile din presă apărute între timp în număr mare (fapt îmbucurător, semn că ROCK-ul a fost și rămîne nu doar un fenomen muzical, ci și social).

Cei care doresc să contribuie la realizarea acestor pagini speciale sînt rugați să expedieze cit se poate de rapid materialele scrise sau fotografice. Ne interesează pînă la urmă!

O altă părere despre Jim Morrison am găsit în cartea „Classic Rock Stars” scrisă de Peter Herring. „Jim Morrison a fost unul dintre rebelii muzicii rock și probabil, inevitabil, unul dintre martirii ei. În 8 ani a decăzut din postura de performer magnetic și poet visionar în cea de alcoolice irrecuperabil. A fost arestat de 2 ori, a incitat adesea publicul la

The Doors

violenta. Iar spre sfirsitul scurtei vietii claca in mijlocul unei melodii in plin concert. Dar privind doar apogeul trebuie spus ca era unic, ca desi la The Doors erau muzicieni cu adevarat profesionisti, JIM MORRISON a fost THE DOORS”. Alte consideratii din aceeasi lucrare, pentru a completa imaginea acestui personaj atat de contestat in anii '70 si chiar si acum. La cel de-al patrulea album „The Soft Parade”, n-a prea contribuit, discul bazandu-se pe o serie de piese simple, mai spre pop, compuse de Krieger. Discul si-a atras multe critici din cauza saraciei de idei, din cauza tentei manifest comerciale. Replica grupului a venit in 1970 cu excelenta muzica de pe „Morrison Hotel/Hard Rock Cafe”. Printre melodii se afla si Queen Of The Highway”, dedicata de Jim sotiei sale Pamela. In același an, „Absolutely Live” includea poemul lui J.M. „The Celebration Of The Lizard King”. Cel pe care l-a dorit Manzarek ca inlocuitor pentru Jim, după moartea acestuia a fost conform sursei citate, nu Iggy Pop, ci Iggy Stoooge. O

altă lucrare cotate ca reușită, realizată de cei trei rămași, este „Weird Scenes Inside The Gold Mine”.

Revista „Backstage” consacra 6 pagini legendei. James Douglas Morrison era fiul lui George, ofițer de marină și a Carlei. Avea încă un frate Andy și o soră, Anne. Regăsim membrii familiei în melodia-scandal „The End”. Sore disperarea părinților, Jim citea la 15 ani lucrări ale autorilor „decadenți”, Baudelaire, Wilde, Byron, Rimbaud, chiar Dante!

Spre deosebire de celelalte grupuri ale epocii Jefferson Airplane sau Grateful Dead (activau la San Francisco) care constituiau veritabile clanuri de prieteni uniți în jurul muzicii, venerind liderii The Beatles și The Rolling Stones, cei patru The Doors au fost tot ațitea entități distincte, aproape opuse exceptind poate o dețasare comună de rock, față de operele genului! Date importante din istoria grupului publicate în „Rock & Folk” (mai 1991). Raymond Daniel Manzarek s-a născut la Chicago în 1935 (12.02). La 1 decembrie 1945 s-a născut la Los Angeles John Paul Densmore iar la 8 ianuarie 1946 Robert Alan Krieger. În 1965 au adoptat numele de The Doors după un poem semnat de William Blake, citat de către Aldous Huxley în lucrarea sa despre mescalina, „Portile percepției”. Trecem peste celelalte date cunoscute, ajungem în 1967 (17 septembrie) când au avut o apariție mult controversată la televiziune (Ed Sullivan Show). 1 martie 1969, Morrison este a doua oară arestat și acuzat de „comportament impudic și lasciv, exhibarea părților genitale și simularea unor gesturi sexuale”. Suspendarea grupului pentru 5 luni iar interdicția de a părăsi Miami timp de 1 an a fost rapid încălcată. Jim a fost din nou reținut de F.B.I. Să nu uităm prezenta grupu-

Jim Morrison

lui la festivalul de pe insula Wight alături de Jimi Hendrix, The Who, Miles Davis s.a. (august 1970). La 30 octombrie Jim este condamnat la 6 luni și amendă, cu suspendare. La 12 noiembrie are loc ultimul concert Doors la New Orleans. Primele două culegeri de poezii, „The Lords” și „The Creatures” au fost publicate în 1969, fiecare în cite 100 de exemplare numerotate la Western Lithographers din Los Angeles. Al treilea volum, „An America Prayer” (1970) a avut parte de 500 de exemplare la același editor. Se înțelege că fiecare costă azi o avere! Există și versiunea legată „The Lords & The New Creatures” de Simon & Shuster după interesul major produs de film, care probabil că va fi reeditată. La capitolul discuri mai adău-

găm discul apărut în 1987 „Live At The Hollywood Bowl” care nu are nici 20 de minute, conține super-hitul „Light My Fire” și a apărut ca „sprijin” pentru video-casetă lansată atunci.

Dacă despre fiecare grup mare s-ar face film, chiar dacă nu putem vorbi de capodopere, tinerii ar fi tentați să asculte muzica și câștigul ar fi al rock-ului adevărat! Cât despre film să așteptăm să-l vedem mai mulți și apoi să-l comentăm. Oricum există, din partea cititorilor, propunerea să prezentăm toate filmele muzicale de-a lungul istoriei genului. Dacă ne ajută posesorii de materiale informative...

ANDREI PARTOȘ

SCORPIONS

Înainte de „Crazy World”

Vreți să aflați secretul formației Scorpions? Ei bine, dar este de-a dreptul evident: muncă multă și perseverență. Împreună de 19 ani, Scorpions reprezintă unul dintre cele mai importante capitole ale istoriei rock-ului. Cei cinci membri ai grupului — solistul Klaus Meine, chitariștii Rudolf Schenker și Matthias Jabs, bass-istul Francis Buchholz și bateristul Herman Rarebell au un singur țel: să facă din Scorpions cel mai bun grup hard-rock posibil. Și se descurcă bine de tot!

Următorul interviu a fost acordat reprezentantului revistei „RIP”, Del James, în Berlin, Germania, când Scorps au făcut parte din distribuția spectaculosului concert „The Wall” organizat de Roger Watters la zidul din Berlin.

„Dacă mi-ai fi spus acum un an că vom sta în Berlinul de est și vom bea bere, ți-aș fi spus că ești cel puțin nebun!” spune Rudolf Schenker.

Pentru câțiva dintre ei și dintre membrii anturajului american care-i însoțește, aceasta este prima prezență în Est. Vremurile se schimbă!

Odată ce-i cunoști pe Scorpions, este ușor de înțeles de ce ei au supraviețuit, iar alții nu, testului timpului. Ei fac ce le place și iubesc ceea ce fac: să creeze muzică și să cînte. Toți membrii grupului, în ciuda aparențelor, sînt „cu picioarele pe pământ” și foarte plăcuți. Asemenea vinului a cărui calitate și valoare crește odată cu trecerea timpului, Scorpions sînt un grup deosebit. Ei constituie, probabil, primul grup hard-rock cu adevărat „internațional”, trecînd peste mai multe bariere decît aceea de limbă. Și după desfășurarea lucrurilor, nu par deloc să încetinească ritmul.

RIP: După cum îmi spuneai, Scorpions au ajuns în faza de finalizare a ultimului LP intitulat „Crazy World”.

KLAUS MEINE: Acesta este primul disc pe care l-am înregistrat în afara Germaniei. Toate discurile precedente, începînd din 1975, ca urmare a unui contract de lungă durată semnat cu Dieter Dierks, au fost înregistrate la Köln.

De data aceasta am avut ocazia, și am profitat din plin de

ea, de a ne alege noi înșine oamenii cu care să lucrăm. Ne simțim ca și cum colivia ar fi fost lăsată deschisă și pasărea eliberată. Este un sentiment înviorător, după atîția ani. Acest grup există deja de cîțiva ani buni și ne simțim ca și cînd am începe un nou capitol din istoria Scorpions. Este pentru prima oară cînd fiecare membru al grupului a scris cite o piesă pentru disc. De obicei Rudolf compunea, un cîntec sau două erau compuse de Matthias iar eu, cu ajutorul lui Herman, scriam versurile. De data asta fiecare a contribuit cu cite ceva și cred că acest lucru-i va surprinde pe mulți. A rezultat un sunet nou, proaspăt, dar care este totuși Scorpions!

RIP: Ultimul disc lansat de voi, „Savage Amusements” a fost, să spunem, inconsistent, neinteresant și supraprodus. De ce?

K.M.: Acela a fost ultimul nostru disc scos cu Dieter. Fiecare încearcă să creeze ceva special cu fiecare album și cum acesta urma să fie ultimul cu noi, a încercat să creeze un disc Scorpions de referință. Au existat o grămadă de probleme, atît de afaceri cit și personale și în final nici pe noi nu ne-a satisfăcut „Savage Amusements”. Tu, ca muzician trebuie să creezi. Eu, de exemplu, ca solist trebuie să intru-n studio și să-mi scuiplămîni acolo. Și este destul de greu să lucrezi într-o atmosferă tensionată. Într-un fel, la înregistrarea acestui disc ne-am simțit ca la închisoare, pentru că mi se pare de-a dreptul stupid să stai aproape un an în studio pentru nouă cîntece amărite.

M.J.: De data asta am fost mult mai creativi într-un timp mult mai scurt. Intreaga atmosferă a fost mult mai bună. În două sau trei luni am compus și înregistrat pe benzi demo 30 de cîntece din care am putut apoi să le alegem pe cele mai bune.

RIP: Cît timp ați lucrat la „Crazy World”?

K.M.: Am început, cred, în prima săptămînă a lunii mai. Negativile au fost înregistrate în Los Angeles și dacă totul merge bine îl vom lansa în noaptea sărbătorii Halloween.

Cred că de data asta se simte mai mult „feeling”. De multe ori mă surprind spunîndu-le jurnaliștilor: „Este cel mai mare lucru pe care l-am făcut pînă acum”. Am spus-o și după „Savage Amusements”. Dar adevărul este că, dacă muncești atît de mult la ceva, ce altceva poți să crezi? Cel mai bun lucru pe care-l fac este cel la care lucrez acum. Trebuie să crezi 100 la sută în ceea ce faci.

RIP: Care sînt titlurile tale favorite de pe „Crazy World”?

M.J.: Am scris un cîntec numit „Tease Me, Please Me” care este rock adevărat. Este un cîntec bun, un posibil single. Pe acest disc am scris o grămadă de posibile single-uri fără să încercăm neapărat s-o facem. Sună mai mult a rock decît ultimul. Sună mai mult a Scorpions.

K.M.: Deja am tras vocea pentru „Restless Nights” și fiecărui dintre cei care l-au ascultat i-a plăcut teribil. Este un cîntec fantastic! The Scorpions sînt un grup rock extraordinar pentru concerte live, dar noi întotdeauna am simțit că am putea suna mult, mult mai bine pe disc. Apoi mai este o piesă, „Don't Believe Her” care va fi cu siguranță single, dar este greu de spus cînd, pentru că sînt o multime de single-uri pe acest disc. „Send Me An Angel” și „Wind Of Change” sînt alte două. „Wind Of Change” vorbește despre ceea ce se întîmplă în lume, ce se întîmplă în Germania cu zidul Berlinului. Vorbește despre Moscow Music Peace Festival și a fost cel mai mult inspirat de acest eveniment. Eram în Leningrad în '88 și concertele noastre din Moscova au fost anulate. Au refuzat pur și simplu să ne lase să cîntăm acolo. Un an mai tîrziu ne-am întors și totul a fost uitat. Țin foarte mult la acest cîntec.

M.J.: Cu citeva luni înainte oamenii din Germania de Est sau Rusia n-ar fi îndrăznit nici măcar să vizeze așa ceva. Nici nu cred că știau ce înseamnă să vizezi.

RIP: Cum îi privește Germania pe Scorpions? Vă privește ca pe o trupă din vest? Știu că sînteți foarte populari, dar cînd aveți un turneu prin Ger-

mania, cum sînteți primiți?

M.J.: Germanii sînt foarte reci. Deși știu exact cine sînt eu, sau cine e Klaus, nu ne deranjează prea mult. Sînt probabil și foarte timizi și asta-i deosebire esențială de publicul din State. Un timp destul de îndelungat germanii nu ne-au agreat deloc, în special mass-media. Puștii, în schimb, sînt grozavi la concerte. Am cîntat tot timpul cu casa închisă, oriunde ne-am dus. Cred că nu știau ce să creadă despre noi, mai ales că textele sînt în engleză. Unii dintre ei cred că sîntem americani sau englezi, dar asta ni se întîmplă peste tot în lume. Noi nu avem oraș natal. Nu ne simțim 100 la sută germani. Eu vorbesc aproape tot timpul în engleză sau franceză. Din cauza călătoriilor și a stilului de viață, noi nu avem ceea ce majoritatea oamenilor numesc „câmin”.

RIP: De ce credeți că nu sînt mai multe grupuri rock „internaționale”, avînd engleza ca a doua limbă? De ce nu există încă un Scorpions german sau un Loudness japonez?

M.J.: Nu știu. Ți trebuie mult nerv și voință să cînti în altă limbă. Accept erau din Germania și la un moment dat erau destul de buni. Există chiar acum citeva grupuri bune în Germania și poate că în cîțiva ani se vor afirma. Sper. Deși, după cum merg lucrurile în industria rock-ului, este foarte greu, pentru grupuri care nu sînt din New York, Los Angeles sau Londra, să se lanseze. Dar este oricum mai ușor decît pe vremea noastră.

RIP: Matthias, cînti în Scorpions de 12 ani, dar fanii, printre care mă număr și eu, tind să te considere „tipul cel nou”.

M.J.: Asta numai pentru că n-a mai fost nimeni acceptat în Scorpions după mine. (risete). A trecut foarte mult timp de atunci, mai ales dacă te gîndești că majoritatea trupei lor nici nu rezistă 12 ani, dar mie nu mi se pare mult. E fantastic cum trece timpul!

Traducere și adaptare după revista „RIP” ANCA LUPES

răspundem dacă sistemul în stare

VALI LITĂ (Sinaia). Demersul tău pe la oficiul poștal ne este de mare folos. Evident contează unde și cum așezi o publicație. Absența reclamei „în forță” n-ar trebui să conteze. Cei de pe coperta numărului 17 sint (privind de sus și de la stînga la dreapta): **Pigalle**, un puști pictat cu mare inspirație, **Elmer Food Beat**, **Gerard Blanchard** (cel din profil), **Les Negresses Vertes**, **The Rinken Band** (pe microfon, grup din Okinawa care amestecă muzica tradițională din arhipelagul Ryu Kyu cu pop-ul american), **Hubert-Felix Thieffaine**, **Patrick Bruel** și **Eddy Mitchell**. Despre Jacques Higelin am scris foarte mult în „Metronom” și voi reveni cînd îmi parvine nouă lui disc. Despre „Flower-Power” merită să purtăm o discuție cu cei care au trăit intens epoca respectivă. „Ar fi — pentru noi — cea mai interesantă transpunere în trecut și astăzi să vă înțelegem pe voi, cei care ați trăit cu sufletul și inima acele vremuri frumoase”. Bine zici! Redau și opinia legată de emisiune, mai exact de dedicații (a le face sau nu?): „Păstrați dedicațiile în cadrul emisiunii! Argumentul? Ne convîngem reciproc că existăm. Că voi sinteți „live”, iar voi vă convîngeți că vă ascultăm. Să rupem legătura? Categoric, nu!”. Despre Societatea Metronom într-o corespondență viitoare.

Andrei Partoș

jud. Olt). Încă puțină răbdare și vom publica formula pentru cursul de pregătire al viitorilor D.J. Doar cei care dețin deja atestat pot fi membri ai Societății Metronom. Cei care au fost acceptați ca „stagiați” pentru un an, pînă la o nouă sesiune de examene pot funcționa în baza sistemului contractual dar nu datorită apartenenței la Societate. Deocamdată atestatele sint acordate de o comisie care nu are prea mult de-a face cu discotecile sau cu meseria de D.J. Nu dispera, se va lămurii și problema care te frîmintă (și pe noi, cei vechi în egală măsură).

NICOLAE BURUZAN (Timișoara). Deocamdată returnăm materialele nefolosite deși nu prea se practică gestul. Interviuurile sint interesante dar din 1985 s-au schimbat multe dintre idelle celor doi, Sting și The Edge. Aștept alte încercări ori cu ceva actual ori cu istorie (portrete care să nu depășească 4-5 pagini, însoțite de fotografii dacă se poate).

AMALIA GARCEAC (București). Destrămarea grupului Bon Jovi nu e sigură. Nu voi uita trupa Faith No More. Un „Power Play” cu Bon Jovi vei auzi curînd dacă nu cumva ai

dori să corespundez cu fanii grupurilor Queen, Bros, New Kids On The Block, Sinead O Connor, Alice Cooper și cu toți admiratorii sau mai degrabă ai genului reggae. Textele pe care le propui pentru a fi publicate n-au fost uitate. Despre reggae vei avea material de o pagină (a mai fost dar tu n-ai prins numărul 5) cînd terminăm comentariile evenimentelor fierbinți. **MIHAI ISTRATE** (Satu Mare). Bd. Muncii H41, et. I, ap. 3, cod 3900 — Pentru cei care doresc să contribuie la înființarea unui FAN CLUB MICHAEL JACKSON. Vezi, a treia scrisoare a ajuns. **COTRAU MARIAN**, str. Crisului nr. 16, cod. 3650 Salonta, județul Bihor. Mă roagă și vă roagă, dragi cititori, să-l ajutăm să obțină adresa actorilor din filmul „Gone With The Wind”. Cartea semnată de Alexandra Ripley îl interesează în egală măsură! **ANCA MARIA DANCIU** (București). Andrew Ridgeley e născut în ianuarie 1963 așa că ai tot timpul să afli despre el ce-i nou. După cum ai constatat, a avut un L.P. cu priză relativă, fiind prima tentativă solistică.

Cînd voi găsi ceva interesant despre favoritul tău „uitat prea repede de fani” sigur nu-ți uit doleanța. **GRIG (Galați)**. Stirea pe care mi-o dai, nu atît mie cit celor de la D.E.P. mă intritează pentru că se repetă. Decl la OFICIUL POSTAL NR. 1 NU EXISTĂ NUMELE RE-

Primim și publicăm

TOPUL DISCOTECILOR

**** Deocamdată nu... Ce ar trebui să fie... Efecte, lumini, scule (cel puțin) ca la discotecile de 4 stele, sound-ul să țină cont de „majoritatea seriei” (ar fi binevenite seri de topuri, seri pe genuri muzicale...), un DJ mereu „pe fază”, activitățile colaterale cit mai variate și ieftine, prețul de intrare accesibil și să reflecte 100 la sută ceea ce este în discotecă.

**** „NORD-BAVARIA, BELLATINA, ATHENEE PALACE Lumea „bună” este clientela frecventă... Au aproape tot ce trebuie unei discoteci. Ar mai fi puțin de lucrat în privința activităților secundare (excepție face barul). Prețului...

*** YOU AND ME, „R 2”, VOX MARIS, FLORADI YOU AND ME are posibilitatea de a crește. Deocamdată doar 3 stele pentru: fumul inecăcios (mai bine fără decît cu așa „efect...”), ambianță (cercurile uriașe de rapp-eri care dansează sub privirile spectatorilor de pe margine), DJ (dedicații „aruncate” în scribă sau unele nedifuzate, perioade lungi de muzică ternă în care atmosfera de dans și antren se strică), activități „secundare” (este loc de mai bine). Prețului? Acceptabil!

„R 2” deocamdată este o „disco-saună”, efectele lipsesc, iar barul e sărăcăcios (chiar și în cămine găsești mai mult, mai bun și mai ieftin). Prețului? Excepțional! Cu o sută de lei mergi în fiecare sîmbătă a lunii și cumperi și „Pop Rock'n Sport” pe aceeași perioadă.

VOX MARIS la pretențiile pe care le are (prețuri) are doar un aer de băruleț select. Pînă la DISCO-bar mai e...

FLORADI se înscrie în nota obișnuită a activității societății FLORADI. Cred totuși, că dacă spațiul ar fi mai mare și s-ar elimina defectele minore (lumini, ambianță, diversificarea muzicii...) ar putea candida la 4 stele.

** GRIGORE PREOTEASA, MOXA, PARADIS-NEPTUN, BAT MAN

GRIGORE PREOTEASA: Bani puțini la intrare dar în consens cu discoteca (efectele-spectaculoase prin lipsă, prezentarea doar acceptabilă, barul mai bine nu, decît așa...).

MOXA: Mai e mult pînă departe...

PARADIS-NEPTUN: Discotecă de cartier pe litoral. Și cînd te gîndești la preț...

BAT MAN: Dacă ar fi bar și lume mai bună... Oricum, dacă le-ai avea pe acestea două, ar avea șanse să urce în clasament.

* DISCO (Agnita — jud. Sibiu): Doar o stea pentru: lipsa de scule, efecte, activități secundare. Dar cu DJ-ul, atmosfera și cu ceva bani (pentru a îmbogăți discoteca) ar putea ajunge la 3 stele.

0 TROPICAL, ORIZONT

Cine a pus discotecile-n drum (și le-a numit discotecă) a fost un om nebun.

Așteptăm și alte clasamente personale, care iată, au locul rezervat. Se pot include și alte discotecă!

Topul discotecilor este realizat și comentat de cititorul nostru RĂZVAN CODREANU

FOTOGHICITOARE. Cine sint cei 6? În ce an?

ALIN IANCU str. Malinului nr. 6, Cîsnădie, cod 2437, jud. Sibiu, tel. 925/6 22 56. „Pentru Roxette și Sandra dau orice”. Schimburi de poze, postere și articole cu orice. Promisiune fermă de seriozitate. Datele despre New Kids, bănuiești, sper, că le avem. Au apărut în multe alte publicații din țară. Dacă vor fi cereri mari le voi adăuga celorlalte și cu sprijinul tău se va naște un portret bogat.

ROBERT PASCARU (Brăila). M.C. înseamnă Master Of Ceremony (Maestrul de Ceremonii) adică tot D.J. Adrese cu Fan-Cluburi ale artiștilor noștri încercăm să grupăm cit mai multe și le reluăm. Poster cu Roxette ar trebui să-ți parvină de la Fan Clubul lor! Le-ai scris? Taloane fără top? Păi, la ce bun?

FLORIN ȘIȘCĂ (Năvodari). Încă n-am realizat interviul actual cu Gabi Cotabiță, deși am promis. Nu ne nimerim. Oricum el umbli mai mult decît mine așa că îl aștept. Cit privește greșelile de tipar din ultima vreme nu am replică. Poate doar să trăiesc cu speranța că nu vor mai fi... chiar ațitea! Trebuie să înțelegem că sint multe nume străine, se lucrează în ritm alert pentru a „jesi” la data exactă și asta costă...

MARIUS CRISTIAN TIMPURIU, str. Rm. Vilcea nr. 31, bl. 17 A, sc. B, ap. 53, sector 3, cod. 74541 București. Mă pasionează sportul (fotbal) și muzica (rock). Favoriți: Dinamo, AC/DC, Pink Floyd, Scorpions. Aș dori să corespundez cu toți cei care au aceleași preferințe. M.C. RAPPER M. (Leotești

și auzit între timp. Rețin că Oficiul nr. 68 din Pajura nu face abonamente la Pop R & S! Comentarii de la campionatul mondial de hochei au avut, cum bine ai constatat, mult haz (uneori involuntar) dar au dovedit că se pricepeau la domeniul abordat. Nu se întimplă des, așa ceva!

MARIUS TOADER N. (Cimpulung Muscel). Către ce imagine tînde Pop R&S? Evident nu spre cele enumerate de tine ca fiind nefericite. Mai curînd spre „New Musical Express” sau „Sounds” (care de o lună a dat faliment spre regretul miilor de cititori!). Posibil să avem lunar o revistă, strict muzicală color, mai scumpă și atunci putem discuta. Anul acesta nu ne vom vedea la Costinești pentru că eu nu voi fi acolo. Nu mai corespund după opinia celor de acolo. Era cazul să mai vină și cei tineri să muncească. După 20 de ani e bine să te oprești. Un FAN-CLUB NEW WAVE, iată o inițiativă frumoasă la care vor adera cu siguranță foarte mulți. Adresa la care pot scrie cei care cred în formula „In Wave We Trust”: str. Gruiului 49, bl. S3, sc. A, ap. 7, 0425 Cimpulung Muscel. Să mă anunți cînd clubul intră în legalitate!

RĂSPUNS CORECT LA FOTO-GHICITOAREA DIN NUMĂRUL 18: RICHARD GERE A ghicit primul **DANIEL STEFAN** din București, care este așteptat la redacție (marți sau miercuri între 11-13) pentru a primi un poster și un L.P. Felicitări!

BORA ORLANDO SEVERUS, Aleea Ploilor nr. 1, bl. 1, ap. 74, 6300 Tecuci, jud. Galați. „As

VISTEI LA NR. 276 al catalogului! „Nu înțeleg cine are un dinte împotriva publicației dumneavoastră, pentru că aceasta în loc să se afle la vedere pe tarabă stă ascunsă în cine stie ce colț (caz concret gara din Galați — unitate de stat) ajungînd să figureze la retur. Și este păcat...” Zău că ai dreptate. Mulțumiri pentru sprijin iar cronica de film o poți face cu mai mult curaj (nu mai multe pagini!). **ALEXANDRU I-RICIUC** (Brăila). „Nu pot realiza un top al emisiunilor radio de săptămîna asta dar vă pot propune și voi sustine cu toată convingerea ca emisiunea **PITTIS-SHOW** închinată lui **BOB DYLAN** să devină emisiunea anului. A fost ceva nepă-mintean pur și simplu te simțai absorbit de sunetele lui Dylan și comentariul lui Pittis. Două ore n-am fost capabil să schitez nici o mișcare, am fost lipit de aparatul de radio”. După așa cuvinte frumoase, cred că vei obține și cuvintele melodiei „A Hard Rain Gonna Fall”. **MANUELA DONE** (Buzău). Ai răspuns corect la ghicitoare dar ai ajuns pe locul II. Vor fi și alte concursuri, ceva mai dificil. **DIANA COSMELEATA** str. Ec. Teodoroiu, bl. 6, sc. A, ap. 7, et. 3, tel. 16515, Slatina, jud. Olt, cod. 0500. Dorește să corespundez cu tineri de vîrsta ei (15 ani) din toată țara și îi roagă pe cei care dețin fotografii și postere cu New Kids On The Block s-o ajute! **RALUCA A.** str. Aleea Zorelelor nr. 4A bl. M12, sc. B, ap. 126, București dorește date, discuri, poze cu The Shorts. Interviul cu Dragoș Docan (deja scris) intrizează puțin.

OPORTUNIȘTII

Cei doi **PET SHOP BOYS** — **CHRIS LOWE** și **NEIL TENNANT** pot fi cu adevărat mîndri. În palmaresul lor se înscriu numeroase cîntece, unele alienate („IT'S A SIN”, „ALWAYS ON MY MIND”, „I'M NOT SCARED”), altele de valoare („WEST END GIRLS”, „LOVE COMES QUICKLY”, „IT'S ALL RIGHT”), care-și pun amprenta pe cea de-a doua jumătate a anilor '80. Muzică fără pretenții, dar încîntătoare pentru auz. Caracterizarea lor, drept un grup la care ironia este omniprezentă, nu pare să-i supere. „Este genul de comentarii la care trebuie să te aștepti cînd interpretezi o piesă ca „OPPORTUNITIES” („LET'S MAKE A LOT OF MONEY”), spune rîzînd **NEIL TENNANT**. Dar majoritatea cîntecelor noastre sint sincere, pe teme de politici a sau dragoste. Noul album confirmă acest lucru. Oricum publicul din țările non-anglofone ascultă muzică din care nu înțelege nimic. M-am întrebant întotdeauna ce senzație ai putea avea ascultînd la radio o melodie într-o limbă străină”. **NEIL** (un adevărat șmecher — glumeț și inteligent) este atît de vorbăreț încît rareori partenerul său **CHRIS** (cel mic, mult mai amabil decît pare în fotografii) reușește să spună ceva. Și totuși, de această dată, îl completează pe Neil. „Cred că acesta este motivul pentru care cîntecele europene au deseori refrenul: «Oh-oh-oh, Oh-oh-oh»”.

De modul cum au fost primii de publicul din Marea Britanie, lucru totuși ciudat pentru un grup așa de îndrăgît, **NEIL** pare mulțumit. „Mi-a plăcut foarte mult maniera în care acest lucru s-a întimplat. Știi, la New York mai există lume care crede că sintem de acolo. Pentru că, atunci cînd am început, apăream în studio foarte des. Ne-am gîndit că singura notorietate la care am putea ajunge va fi cea a grupului-cult”.

Desigur, asta depinde doar de ei.

Ipoieza că o Casă de discuri poate impune publicului orice fel de artist, este respinsă de **TENNANT**. „Este o șmecherie pe care mulți ziaristi o cred pentru că, ei consideră casele de discuri mari domenii foarte puternice, capabile să decidă ce va accepta publicul. Dar acesta nu este așa de prost. Există totuși excepții. De exemplu...

BROS; ei erau cunoscuți pentru că aveau un foarte bun cîntăreț și un „look” extraordinar. O voce și cîteva cîntece bune ajung... În aceeași perioadă, **EMI** a lansat un grup — **SPELL LIKE THIS** — pe care au cheltuit milioane de lire ca să-l facă să meargă. N-au avut nici măcar un mic hit! Eu sint fascinat de măsura în care casele de discuri au pierdut controlul. Marea lor problemă constă în faptul că nu mai sint capabile să dezvolte un artist și cîntecele sale. Ele nu știu să exercite activitatea de direcție artistică. Foarte multor muzicieni le este frică”.

Succesul pe care-l fac cluburile acum este privit în mod diferit de cei doi.

NEIL TENNANT: Succesul e cert, dar întotdeauna a existat, în topuri, un mic loc și pentru muzica disco.

CHRIS LOWE: Înainte muzica de dans era pentru tinerii periferiilor clasice, care ieșeau vineri seară la localul lor. În timp ce, de doi ani, toată lumea s-a transformat în „raver”.

NEIL TENNANT: (rîzînd dezlîntuit): O! fi eu un pic de modă veche, dar după părerea mea, nu există încă pop star-uri suficiente. În trei, patru ani asta se va schimba. Va fi tot muzica de dans, oricum muzica pop a fost de dans, dar vor fi mai multe melodii și tendințe.

CHRIS LOWE (rîzînd): Există posibilitatea trecerii la o perioadă de muzică electronică „baba”. Căci atunci cînd există un val de energie de genul celui al „raver”-ilor, oamenii nu pot menține această excitație multă vreme. Trec atunci de la un drog „speed” la unul mai „cool”.

Despre **PET SHOP BOYS** se mai spune că nu sint legați de afaceri de caritate. Dacă e adevărat sau fals...

NEIL TENNANT: Caritate, hm...

CHRIS LOWE (ilar): „BEGINS AT HOME!” — proverb englez — „caritatea începe la ea acasă”!

NEIL TENNANT: Nu, nu, nu! Caritatea cînd este făcută în public nu mai este caritate. Oamenii au început să creadă că muzica rock ar fi o forță a binelui, fabuloasă și pozitivă. Fără a părea pretențios, rockul, pe care-l admir personal, este o forță mai mult negativă, care exercită constant o critică a societății.

Adaptare CRISTINA TREPCEA

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Bob Dylan îi cunoscuse pe Beatles (în realitate doarina a fost manifestată de cei din urmă) prin intermediul unui prieten comun, scriitorul Al Aronowitz, unul din primii ziariști autorizați să scrie despre muzica pop. Aronowitz se împrieteniise cu John în Anglia, în primăvara anului precedent, când scriese despre liderul formației în „Saturday Evening Post”. Atunci John îi spusese lui Aronowitz că i-ar plăcea să îl cunoască pe Dylan, dar „doar în condițiile pe care le va impune el însuși”, atunci când John va deveni „ego equal”. În acel 23 august, după ce cîntaseră pe terenul de tenis de la Forest Hills și după ce apăruseră zimbitori pe coperta revistei „Life”, John era pregătit pentru întâlnirea cu Dylan. Aronowitz a plecat împreună cu Dylan de la Woodstock într-un Ford cu rulotă, condus de Victor Mamoudas, managerul și companionul lui Dylan. Au parcat ceva mai departe de hotel, iar Mamoudas, înalt, cu pielea de culoare închisă și împărțind credința sefarăd, le-a facilitat lui Dylan și Aronowitz accesul în holul hotelului, protejindu-i de pustiimea aflată împrejur. O gardă polițienească formată din doi subofițeri, i-a condus până la etajul la care locuia trupa engleză aflată în turneu. În momentul în care au ieșit din ascensor, Dylan și însoțitorii lui au fost șocați de faptul că pe coridoarele nivelului respectiv se aflau alți polițiști, plus o duzină de oameni bind și stînd de vorbă, aprovizionăți cu de toate din camera lui Derek Taylor. Acest grup de civili care aștepta să fie primit la Beatles consta din reporteri, disc-jockeys și grupurile „The Kingstons Trio” și „Peter, Paul and Mary”.

Bob Dylan reușise să treacă neobservat prin acea masă de oameni și să ajungă în apartamentul-suită al Beatles-ilor. Brian, Neil, Mal și băieții tocmai terminaseră cina comandată la room-service când Dylan a apărut în prag. Era mai mic de înălțime decît și-l imaginaseră băieții, avea un nas coroiat și ochi veseli, strălucitori, ca un St. Nick semit. După o introducere a persoanei stingace, oficiată de Brian, tensiunea penibilă din camera respectivă era perceptibilă. Brian a condus oaspeții în sufragerie, încercînd să mențină atmosfera serii pe linia de plutire. I-a întrebât pe Dylan și pe prietenii săi ce ar dori să bea, iar răspunsul a fost: „Vin ieftin”.

Stînjinit, Brian le-a spus că nu există decît șampanie, vinuri franțuzești, scotch și Coca-Cola, dar Mal a fost trimis să cumpere vinul ieftin preferat de Bob. În minutele care au precedat întoarcerea lui Mal i-a amintit că existau în apartament și câteva pilule „care stimulau tonusul”, dar Dylan și Aronowitz au respins cu vehemență ideea. Pe vremea aceea ambii erau împotriva chimicelor, iar Dylan a sugerat să încerce și ei ceva „organic și verde”, crescut din trupul dulce-înfloritor al Pămîntului-mamă. Brian și Beatles-ii s-au privit cu subînțeleș, iar Brian a recunoscut într-un tîrziu: „N-am fumat niciodată marijuana”. Dylan și-a plimbat cu neîncredere privirea de la unul la altul: „Și atunci, ce-i cu cîntecul acela? Cel care vorbește despre „get high?”, a întrebât el.

Beatles-ii erau stupefiați: „Care cîntec?”, a reușit, cu greu, să îngameze John.

Dylan a replicat: „Știi voi...”, iar apoi a intonat, „and when I touch you I get high. I get high, I get high...” (urc în ceruri, mă înalt).

John s-a îmbujorat. „Nu sînt astea cuvintele! Textul este: „I can't hide etc.” [adică nu pot ascunde (dragostea mea)].

Pentru conformitate, este vorba de piesa „I Want To Hold Your Hand”, textul a fost publicat deja.

Dylan abia aștepta să îi inițieze. Pregătirile pentru a asigura securitatea suitei au durat o jumătate de oră și abia după aceea i s-a permis lui Dylan să-și „pună la bătaie” iarba. Ușile fuseseră încuiate și ferecate, prosoapele din baie au etanșizat fiecare ușă și fereastră. S-au tras draperiile, perdelele și transperantele de la geamurile dinspre Park Avenue. În final i s-a permis lui Dylan să aprindă prima țigară, el le-a explicat cum se procedează și i-a pasat-o lui John. John a luat țigara, dar era atît de speriat încît i-a dat-o mai departe lui Ringo, căruia i-a conferit calitatea de „my royal taster” (degustătorul meu regal). Ringo a fumat toată țigara, în timp ce Dylan și Aronowitz manufacturau alte șase țigări.

Ringo a început să ridă și să îi ridiculizeze pe ceilalți. Ca mulți alți novice în ale consumului de droguri, băieții considerau amuzante cele mai triviale lucruri. Dylan a supravegheat cîteva ore „căderea” unuia după altul, a băieților, manifestată fie prin ceva amuzant, fie prin nimic mai mult decît o privire, un cuvînt sau o pauză în conversația pe care o aveau. O vreme s-au amuzat pe seama lui Brian, care nu spunea decît: „Sînt atît de sus, sînt pe tavan. Sînt sus pe tavan...” După ce „partida de fum” s-a încheiat, i-au permis chelnerului de la room-service să intre și să debaraseze, iar tot ce făcea acesta constituia un motiv de ris în hohote pentru cei prezenți. Cîteva luni mai tîrziu, „Hai să ritdem” devenise parola pentru „Hai să ne drogăm”.

Paul a fost bulversat de rapiditatea cu care s-a produs primul contact cu marijuana, declarînd mai

apoi: „Mă gîndesc pentru prima oară cu adevărat la ceea ce s-a întîmplat”. Era sigur că ceea ce a spus în acea seară era un cocktail de înțelepciune și spirit, așa încît ceruse ca totul să fie notat pentru posteritate. Mal Evans a notat fiecare cuvînt rostit în acea seară de Paul (Mal Evans a păstrat cu sfințenie acele notițe pînă la moartea sa, survenită în 1976 la Los Angeles. Au fost confiscate de poliție, împreună cu alte obiecte personale, care au dispărut).

Seara aceea a constituit capul de pod al unei prietenii a Beatles-ilor (uneori întreruptă) cu Bob Dylan și tot atunci au stabilit să se reîntîlnească tot la New York, la finalul turneului pe care îl susțineau în Statele Unite și Canada.

Orazele se succedau cu repeziune: Milwaukee, Chicago, Montreal, Jacksonville, Boston, Baltimore și Pittsburgh. Pe 19 septembrie, în avionul care survola Texasul, mai precis orașul Houston, simțindu-se ca la 100, Brian schimba prefixul: implinea 30 de ani. A primit cadou arme și pălărie de cowboy. Sărbătorirea aniversării a fost sumară, fiind subliniată mai ales de prezența fanilor la aeroportul din Houston înainte de decolarea avionului. O multime de adolescenți a reușit să penetreze coridoarele de polițiști și să se cațere pe aripile avionului, încercînd să spargă cu cutii de Coca-Cola geamurile avionului pînă să intervină poliția aeroportului și să-i îndepărteze. Parcă tot pentru a accentua starea de anxietate, în timpul zborului au mai aflat că o cameristă de la hotelul din Houston unde locuiseră fusese înjunghiată de un fan frenetic, care voise să afle numerele camerelor Beatles-ilor.

GABRIELA ȘEICARU
— va urma —

TOP TOP TOP 30
CURIERUL NATIONAL
„SLAGĂR TOP-ROCK '91”

Propuneri pentru clasamentul lunii mai; ediție difuzată în 2 iunie '91 la Radio - București

A. POP
NICIODATĂ N-AM SĂ TE UIT — compozitor: Marcel Dragomir, text: Dan Ioan Pantos, solistă: Anca Turcașiu; O NOAPTE DE IUBIRE — compozitor: Mircea Dumitrescu, text: Andreea Andrei, solist: Mircea Dumitrescu; POATE MIINE — compozitor: Clăușin Tircolea, text: Claudia Deleanu, solistă: Gianina Olaru; PLOUĂ MĂRUNT — compozitor: Vicențiu Pevreiu, text: Florin Pretorian, solistă: Viorela Filip; O USA INCHISA — compozitor: Mihai Elekes, text: Gina Teodorescu, solisti: Liana și Mihai Elekes; O VIAȚĂ ȘI ÎNCA O ZI — compozitor: M. Nistor, text: Sandu Ștefănescu, Savoy; IERTĂRILE — compozitor: M. Nistor, text: Adrian Păunescu, solist: Gabriel Dorobanțu, SINT CLIPE — compozitor: Ionel Tudor, text: Andreea Andrei, solistă: Daniela Györfi; ALO, DA, SINT EU — compozitor: Ionel Tudor, text: Andreea Andrei, solistă: Marina Florea.

B. ROCK
DEOCAMDATĂ, OAMENI — Antract; PĂSĂRI DE NOAPTE — Timpuri Noi; TREI ARTIȘTI VAGABONZI — Foileton; PAS ÎN DOI — Sanrock; POATE DE MIINE — Sanrock

Vom afla clasamentele lunii mai, la Radio, în emisiunea „Slagăr Top - Rock - '91” din 7 iulie 1991

TOP „BEST SELLERS” din revista franceză „Best” (iunie)

1. Du ciment sous les plaines — Noir Desir, 2. King Of Bongo — Mano Negra, 3. Real Life — Simple Minds, 4. Out Of Time — REM, 5. Flashpoint — The Rolling Stones, 6. Crazy World — Scorpions, 7. L'autre — Mylene Farmer, 8. Labour Of

Love — UB 40, 9. IABF — Les Thugs, 10. Mama Said — Lenny Kravitz.

(clasamentul de 35 de locuri reprezintă vânzările la discuri obișnuite, CD-uri și cele format K7).

Cîteva intrări: Arise — Sepultura, Coming Down — Daniel Ash, Pink Bubbles Go Ape

— Helloween, Earth Inferno — Fields Of Nephilim.

Compilații și reeditări:

1. Greatest Hits — Eurythmics, 2. Rappels — Telephone, 3. De Gainsbourg a Gainsbarre — Serge Gainsbourg, 4. The Very Best Of — Elton John, 5. Generation Woodstock.

DANCE TRACKS — (Rockpool Promotions din S.U.A.)

1. Unbelievable — FMF, 2. Here We Go — C&C Music Factory, 3. Strike It Up — Black Box, 4. Sadness Part I — Enigma, 5. X, Y, And Z — Pop Will Eat Itself, 6. Right Here, Right Now — Jesus Jones, 7. I've Been Thinking About You — Londonbeat, 8. Parallax View — A Split Second, 9. Anthem — N-Joi, 10. It's A Shame — Monie Love.

S.U.A. — LP. („Billboard”)

1. Time, Love And Tenderness — Michael Bolton, 2. New Jack City — Soundtrack, 3. Mariah Carey — Mariah Carey, 4. No Fences — Garth Brooks, 5. Out Of Time — REM, 6. Gonna Make You Sweat — C&C Music Factory, 7. Power Of Love — Luther Vandross, 8. Coolin At The Playground Ya Know! — Another Bad Creation, 9. Wilson Phillips — Wilson Phillips, 10. Vagabond Heart — Rod Stewart... 15. Union — Yes.

(situație valabilă la începutul lunii)

25 YEARS AGO (în urmă cu 25 ani în topul N.M.E.)

1. Paperback Writer — The Beatles, 2. Strangers In The Night — Frank Sinatra, 3. Monday Monday — The Mamas & Papas, 4. Sunny Afternoon — The Kinks, 5. Don't Answer Me Cilla Black.

OLANDA (Nationale Hitparade)

1. Losing My Religion — REM, 2. One More Try — Timmy T., 3. You — Ten Sharp, 4. Joyride — Roxette, 5. Megamix — Snap, 6. Going To The Run — Golden Earring, 7. Liefde is lekker maar — Hanny, 8. Always On The Run — Lenny Kravitz, 9. Love And Marriage — Frank Sinatra, 10. Wind Of Change — Scorpions.

SAMMY DAVIS jr.
(1926 - 1990)

A trecut aproape un an de cînd Sammy Davis jr. nu mai este în viață și puțini dintre cei care l-au cunoscut s-au obișnuit cu gîndul. Dar prea puțini din generația mai tînără au avut ocazia să-l vadă și să-l aprecieze. Iată de ce evocările unor prieteni și admiratori ai săi, ei înșiși celebriități ale scenei, sînt atît de prețioase, suplinind un pic din golul rămas în urma lui, măcar și prin amintiri. Deci, gîndurile lui Quincy Jones.

„Lucrul care trebuie spus despre Sammy este că a fost un deschizător de drumuri, în toate sensurile. Om mîndru, lipsit de teamă, a fost un adevărat artist și a făcut fericiți o multime de oameni. Prima sa autobiografie s-a intitulat „Yes I Can” și aceasta a fost într-adevăr atitudinea sa în viață. Pe vremuri artiștii de culoare trebuiau să-și ia cina la bucătărie, chiar atunci cînd erau mari vedete. Sammy a fost unul dintre cei care au făcut să dispară aceste bariere rasiale. Fiind membru al celebrului club „Rat Pack”, alături de oameni ca Frank Sinatra și Dean Martin, a reușit să impună ideea că prietenii sînt prietenii și nu contează cine ce culoare are. Cred că mulți dintre tinerii artiști de culoare nu apreciază la adevărată valoare tot ce a făcut Sammy Davis jr. pentru ei, și asta e o adevărată rușine. Din fericire unii ca Michael Jackson sînt conștienți de acest lucru și o recunosc. Michael a spus chiar: „Dacă el nu ar fi fost așa cum a fost

cu nu aș fi fost așa cum sînt”. Chiar de pe vremea cînd l-am întîlnit pentru prima dată, Sammy, la 21 de ani, era un show-man incredibil, un om care trăia cu adevărat pe scenă, dansînd, cîntînd, fluietînd, imitînd, făcînd totul pentru a oferi oamenilor o clipă de delectare. Și de-a lungul timpului, nu știu cum dar a reușit întotdeauna să nu fie învechit. Era întotdeauna la curent cu ce se întîmplă, aprecia întotdeauna perfect, fie că era vorba de „Birth Of The Cool” al lui Miles Davis, fie de Blood, Sweat and Tears. De altfel, cu nu prea mult timp în urmă, cînd Sammy plănua să facă un turneu cu Dean Martin și Sinatra, l-am sugerat să cînte rapp, iar el a fost foarte încîntat de idee.

Sammy avea o nevoie disperată de a fi iubit, dar știa să și ofere multă iubire. De fapt, el a fost omul cel mai altruist pe care l-am cunoscut în viața mea, oferînd totul fără a cere ceva în schimb. Mai ales pe sine. Dacă avea pneumonie, continua spectacolele. Dădea din el totul, storcînd pînă la ultima picătură.

La tensiunea și ritmul său specific, cred că Sammy Davis jr. a trăit nu 75 de ani, ci 150 pentru că el avea întotdeauna timp suficient să facă orice își propunea: Broadway, televiziune, discuri, filme. Și le făcea bine!

Text adaptat după revista „ROLLING STONE” de NIC. TRUȚĂ

VALERIU STERIAN:

Rămîn un protestatar (III)

Rep.: Ce părere ai despre ce s-a întâmplat cu „NOPTI” care, cu sau fără voia ta, a devenit un simbol pentru foarte mulți oameni din țară și chiar din străinătate?

V.S.: Au fost efectiv foarte multe persoane în vîrstă care nu au zis de mine, dar care acum mă recunosc prin acest cîntec și mă acceptă așa cum sînt și cum arăt.

Rep.: Apropo de ținută, te preocupă?

V.S.: Nu. Mă simt bine în haine noi și curate.

Rep.: Ai culori preferate? Îți pui problema asortării lor cînd ieși pe scenă?

V.S.: La limita bunului simț. Dacă acum e moda culorii negre, mă îmbrac în negru, dar nu neapărat.

Rep.: Cum reacționezi dacă cineva îți spune că nu-ți stă bine. Soția de exemplu?

V.S.: Nu reacționez vehement, pentru că nu țin să apar în postură de Mister.

Rep.: Cultivi starea de non-conformism?

V.S.: Ți-o poți infrîna în anumite momente, dar oricum o simți, este starea ta normală, naturală. Nu mi-a plăcut de mic să mă îmbrac la fel ca frațele meu. Nu mi-a plăcut instituția numită Armată, deoarece ne îmbrăca pe toți la fel, deveneau un soldat oarecare.

Rep.: Ai făcut armata?

V.S.: Da.

Rep.: Toată?

V.S.: Nu. Am cîntat și în armată.

Rep.: Cu cine ai mai făcut armata?

V.S.: Cu Mircea Vintilă.

Rep.: Ah! cîntat împreună?

V.S.: Da. La Casa Centrală a Armatei. Dar, în schimb, am ieșit cu grad, am rămas soldați prosti.

Rep.: Ai material pentru un nou disc?

V.S.: Da. Este gata. Sînt în căutarea unui sponsor. Mai precis nu m-am decis dacă voi accepta oferta de a-l face tot cu Casa de discuri Electrecord și implicit accept și modalitățile lor de plată, sau mai aștept să-mi plătească cineva producerea discului. E clar că și la noi, ca și în Occident, artiștii vor trăi din drepturi de autor, din imprimări, Turneele și spectacolele vor fi cadrul în care ei își lansează discurile, le întrețin, le fac cunoscute publicului.

Rep.: Există totuși perspective de a găsi pe cineva care să investească în tine? Te gîndești la o persoană din domeniul muzicii sau al afacerilor?

V.S.: Perspective sînt. La noi toți se pricep la muzică, deci va fi un om de afaceri sau mai bine zis unul care să se priceapă și la una și la alta.

Rep.: Discul pe care îl ai pregătit, dacă tu ai fi propriul tău producător (asta ar fi ideal),

în cite exemplare l-ai scoate?

V.S.: Să spunem... 40-45 de mii de exemplare.

Rep.: La ce preț?

V.S.: 100 de lei.

Rep.: Cit revine acum oficial (bănuiesc că ai discutat cu Electrecordul) unui artist care este autor total ca tine — textier, interpret și compozitor?

V.S.: Nu știu. Aștept să se discute în Parlament Legea dreptului de autor.

Rep.: Crezi că piesele înregistrate și testate deja cu ocazia concertelor vor avea același efect peste un an? Mă refer la texte.

V.S.: Da, cred că da. Mare parte din ele. Este adevărat că sînt unele texte perisabile. Nu se pune (în eventualitatea că sponsorul va apărea, să zicem, peste 10 luni) problema restructurării totale a textelor. Oricum, pentru un disc de opt melodii ai nevoie de material dublu. Eu îl am pregătit. Și nici nu cred că problematica abordată va dispărea atît de repede din actualitate. Printre melodii sînt și unele care au texte de altă factură.

Rep.: Există vreun organism, institut, minister care vă sprijină, pe tine și pe alții, în activitate?

V.S.: Nu. Nici înainte, nici acum. Înainte eram atestați de „defunctul” Consiliu al Culturii, iar acum de Ministerul Culturii. Bănuiesc că pasă rea prin care trece arta românească în general, include și rockul. Funcționării rămăși, evident nu-i acordă nici o importanță. Fenomenul are un mare impact asupra tineretului. Dacă nu se vor găsi bani pentru subvenționarea, măcar a teatrelor naționale, nu se vor găsi nici pentru un disc, sau pentru un spectacol rock. Și atunci, la fel ca înainte, ne

descurcăm fiecare cum putem. Din păcate, neexistînd încă o bază legală nu putem face mare lucru.

Rep.: În ultima perioadă se constată o revenire a publicului în sălile de spectacole, la concert. Să fie oare o nouă fugă de realitatea înconjurătoare?

V.S.: Se poate. Mai mult ca sigur că se repetă fenomenul de dinaintea așa zisei Revoluții, dar înțeleg și absența publicului din sălile de concert. Atîta timp cît problema economică (mă refer la grija omului de a-și procura mîncare și altele, de a-și împărți banii cît să-i ajungă) nu e rezolvată, aria rămîne tot pe ultimul loc.

Rep.: Ai avea curajul ca în contextul actual să organizezi un concert cu 10 invitați și să fixezi prețul de intrare, să presupunem că ai avea acest drept, nu la 50 de lei, ci atît cît ar fi normal?

V.S.: Da. Ca un test. Chit că aș ști că nu se va ține concertul, dar aș risca.

Rep.: Ce sumă ai pune?

V.S.: 500 de lei la o sală de 500 de oameni. Nu mi se pare prea mult. În condițiile în care dai 100 lei pe un pachet de țigări poți da atît pentru un spectacol.

Rep.: În timp ce alți artiști-scriitori, actori, creatori beneficiază de o bază materială, case de odihnă, moștenite, în timp ce sindicatul au bilete la munte și la mare, tu ca artist liber profesionist nu ai aceleași drepturi ca ceilalți creatori.

V.S.: Pentru că nu ne-am desprins încă de trecut. Și iar intrăm în politică, căci sistemul acesta de uniuni aplicat la noi strict după modelul sovietic, e greu de depășit de cei care au pus mina pe ciolan și nu vor să renunțe la el. Eu personal pre-

fer să am propria mea casă de odihnă și să n-am nevoie să-mi dea sindicatul bilete. Și asta se va rezolva în momentul în care vor exista acele legi care să-mi permită mie, compozitor, ne-fiind membru al Uniunii Compozitorilor, să cîștig mai mult. Multe dintre piesele rock sînt mai ascultate, cîntate și fubite decît toate subproducțiile moarte din naștere pe care le fac unii ca membri ai Uniunii Compozitorilor. Pînă acum nici U-

niunea, nici o altă instituție nu s-au arătat interesate să poarte cu noi discuții, deși au avut ocazia să plece în străinătate, să vadă ce înseamnă fenomenul rock. Dar nu e vorba doar de acest gen muzical. Ei ar trebui să fie deschisi față de toate genurile. Să renunțe la acest elitism al așa-zisilor absolvenți de Conservator. Absolvirea Conservatorului nu are nici o legătură cu a fi bun creator, pentru că arta are totuși alte criterii. Nu pentru că tot românul s-a născut artist sau poet, dar pentru că poți totuși crea lucruri care să placă altora și care să nu fie greu accesibile. Nimeni nu are pretenția că se naște compozitor în domeniul muzicii culte, fiind doar autodidact. În domeniul rockului însă se poate. Și rockul va exista, pentru că tineretul îl simte și-l vrea.

Rep.: Ce soluție de ieșire din impas crezi că există pentru cei care nu au terminat o facultate, dar care s-au consacrat deja în domeniul muzicii pop-rock? Ei susțin un examen de atestare, dar instituția în drept nu se mai ocupă de ei în continuare.

V.S.: Eu personal am să refuz să mai susțin acel examen rusinos de atestare. Ultima oară, am dat examenul cu o compoziție, al cărei nume nu îl dezvălui, și am avut un dialog destul de neplăcut pentru ea. În finalul discuției, ea a fost atenționată de secretarul comisiei că eu am și discuri. Auzind asta, am ținut să precizez că am mai multe decît ea. Nu văd de ce niște oameni care s-au dovedit neproductivi pe linie profesională trebuie să facă neapărat parte dintr-o comisie. Singura comisie valabilă rămîne marile publice. Box-office-ul. Imediat după Revoluție s-a creat impresia că sîntem agreați, dar în continuare nu sîntem solicitați de Televiziune. Nu înțeleg de ce se merge tot pe ideea difuzării unor clipuri rock străine și nu sînt încurajați și ai noștri.

Rep.: Ai luat contact cu lumea muzicală franceză. Ai observat că interpretii de „variété” (de pop-rock) sînt foarte bine organizați, au sindicatul lor. Crezi că la noi este posibil?

V.S.: Cred că la noi, în primul rînd ar trebui clarificată noțiunea de sindicat, modul de structurare, de organizare a sindicatului. Sigur că ar fi de dorit să avem unul al nostru, dar deocamdată nu sîntem uniți, nu gîndim toți la fel, unii nu gîndesc deloc.

Rep.: Cum vezi evoluția rock-ului în următoarele 6 luni?

V.S.: Pînă la sfîrșitul anului nu se va schimba nimic. În viitor, cînd încercările separate se vor contura, va apărea adevărata cultură rock. Nu ne vom mai „faulta” noi între noi, stupid și din orgolii mărunte, ci vom căuta să ne punem de acord în a face și privind muzica. Cu cît ne vom uni mai repede forțele, cu atît va apărea mai repede o schimbare în bine pentru muzica rock din România!

Interviul consemnat de
ANDREI PARTOS

Compania de Sunet

LAURENȚIU CRISTEA
chitară bas

DAN INCROSNATU
tobe

DAN CIMPOIERU
chitări

